

Geltona
suknelė

Ignė Ale

Knygute.lt

Ignė Ale

**GELTONA
SUKNELĖ**

Romanas

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke(NBDB).

© Ignė Ale, 2022

© Ana Gorbatova, dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0780-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2021

I pick up a drink and I spin in my yellow dress
IDER, „Learn to Let Go“

1

O, ne. Kregždžių namuose – nesutarimas.

Stovint priešais ant sofos sėdintį vyrą, Ramunei dingtelėjo, kad Dominykas susiklosčiusią padėtį būtent taip ir pavadintų. Nesutariamu. Ji ne kartą girdėjo jį susierzinimo persmelktu balsu besiskundžiantį dėl nesutarimo su klientu, nesutarimo su kolegomis, nesutarimo ruošiantis teismo posėdžiui. „Iškilo nesutarimas“, – iškošdavo jis, kalbėdamas telefonu. O šį vėsus spalio vakarą nesutarimas iškilo čia, jų namuose.

Dominykas nepatenkintas žvelgė į ją iš padilbų. Koją ant kojos, švarkas numestas ant sofos atlošo, marškinių rankovės jau atraitotos, vienoje rankoje planšetinis kompiuteris. Pėda neramiai kinkuoja.

– Juk sakiau: nevalgau aš visokių egzotikų, – dudeno jis monotonišku balsu. – Ką tu čia sugalvojai? Kaip tau apskritai šovė į galvą? Ar neatsiuntė tau mama man tinkamų patiekalų sąrašo?

– Atsiuntė, – tyliai burbtelėjo Ramunė. Tiesą sakant, ji tą sąrašą mokėjo atmintinai. Bet savaitė po savaitės valgydama tą patį užsimanė

ko nors kitoniško.

- Tai kas yra?! - nevalingai riktelėjo Dominykas. - Kodėl siūlai kažkokią tailandietišką nesąmonę?

- Ne nesąmonę, o *tom kha*. Neaštru. - Mintyse Ramunė šiuos žodžius ištarė piktokai. Bet tikrovėje pasaldino nuolankumu. Kad vyras dar labiau neiširstų.

- Juk žinai, kad mano skrandis jautrus, - atsiduso jis, vos pastebimai užversdamas akis.

Ramunė nieko nesakė, tik reikšmingai pažvelgė į nugertą kavos puodelį ant staliuko. Po penkerių santuokos metų jai pakako nuovokumo prikąsti liežuvį. Dominyko neperkalbėsi.

- Gerai, - po kurio laiko ištarė jis, sumosudamas ranka. - Išvirk man makaronų. Pati valgyk, ką nori. Ir prileisk vonią. Šiandien aš labai pavargęs.

Ji kietai sučiaupusi lūpas linktelėjo, apsisuko ir grįžo į virtuvę. Ant viryklės priekaištingai kunkuliavo didelis puodas tirštos balkšvos sriubos. Su vištiena, pievagrybiais, vyšniniais pomidorais, bambukų ūgliais. Kai į kokosų pieną įkrėtė šaukštą *tom kha* pastos, net nustebo, kaip pakvipo virtuvė, kaip nepažįstami prieskoniai sužadino apetitą.

Dabar patiekalas kėlė lengvą šleikštulį. Pati kalta, kad susiviliojo akcija prekybos centre. Užkaitė didesnę puodą makaronams, bet tau-pumą vertinusios močiutės užauginta vis dėlto nesiryžo išpilti sriubos į klozetą. Pasiliks ryto-jaus pietums.

Kol juodu tylėdami pavalgė, vonia prisipildė karšto vandens. Nukrausčiusi stalą Ramunė įpylė į garuojančią vonią atpalaiduojamojo druskų mišinio ir tyliai paragino Dominyką praustis. Kol vyras mirks, paruoš jam rytdienai kostiumą – Dominykui patiko asmeninis dėmesys. Prieš porą metų, kai tik pradėjo ją vestis vakarienianti su kolegomis, jis pasigyrė viršiniukui, kad kostiumą tam vakarui parinko žmona, o šis kiek per lipšniai išliaupsino gerą Ramunės skonį ir atsidavimą sutuoktiniui. Nuo to laiko ji kas vakarą skirdavo penkias minutes vyro aprangai. Atidžiai parinkdavo kaklaraištį ir kojines, o ypatingomis progomis net sude-rindavo sąsagas. Tuščiomis, kartais iki begalybės ištįstančiomis dienomis tai buvo prasmingas ir malonus užsiėmimas. O Dominykas, jei tik nebūdavo užsigalvojęs apie darbo reikalus, atsidėkodavo sausu bučiniu į skruostą.

Svarstydamą, kurį kaklaraištį – dryžuotą ar margintą vos įžiūrimais taškeliais – parinkti,

Ramunė graužėsi, kad būtent šį vakarą tarp jų iškilo nesutarimas. Net išsimaudęs levandomis dvelkiančioje vonioje Dominykas tikriausiai tebebus suirzęs. Vadinasi, prieš miegą jie beveik nesikalbės. Vadinasi, ji nesulauks nė to sauso bučinio į skruostą.

Bekabinant paruoštus drabužius ant spintos durų, į miegamąjį įėjo Dominykas. Nuo karšto vandens įraudęs, drėgnus tamsiai rudus plaukus atsainiai sušukavęs atgal, užsimetęs purų tamsiai pilką chalata. Prisėdusi ant lovos, Ramunė stebėjo, kaip vyras ruošiasi nakčiai. Kaip kruopščiai tepasi veidą kremu, kaip išsineria iš chalato ir apsivelka tvarkingą dryžuotą pižamą. Žiūrint, kaip jo ilgi pirštai sagsto sagutes, kaip ant kilimo juda basos pėdos, jai nudiegė paširdžius. Jos vyras gražus ir elegantiškas, jo rankos ilgos ir tvirtos, išmiklintos golfo ir padelio teniso smūgių, krūtinė neplati, vos vos nubarstyta tamsokais gyvaplaukiais. Kartais ji svajodavo, kaip įsitaisiusi lovoje priglunda prie tos krūtinės, bet Dominykas beveik niekada nepriimdavo jos į glėbį. Ramunei patiko jos vyras, ji ilgėjosi jo kūno šilumos. Kada jie pastarąjį kartą mylėjosi? Ji susikaupusi paskaičiavo. Jei dabar spalvis, tai... balandį? Taip, turbūt.

Ramunė atidžiai stebėjo Dominyko veidą,

bandydama perprasti jo nuotaiką. Jei nesutarimas pasimiršo, galbūt galės prieš užmigdama bent jau prisiglausti prie jo.

- Gali eiti, vonia laisva, - pasakė jis, veidrodyje apžiūrinėdama raukšleles akių kampučiuose.

Ramunė atsiduso ir neskubėdama nuėjo atlikti vakarinio ritualo. Pasiseks, jei grįžusi ras Dominyką dar nemiegantį.

Prausdamasi po dušu, muilu trindama nedideles krūtis, siaurus klubus ir strazdanų nubertas rankas, Ramunė jau ne pirmą kartą susimąstė, ar jos vyras nėra homoseksualus. Kad turi meilužę, abejojo. Jis iš tiesų daug dirbo ir namo visada grįždavo tiksliai tada, kada žadėjęs. Bet gal kontoroje rasdavo minutėlę įsmukti į tuščią posėdžių kambarį su... kuo? Sekretore? Kitu advokatu? Viršininku? Užsigalvojusi Ramunė taip smarkiai pašiūravo plaušine šlaunį, kad net suskaudo.

Jei Dominykas ne gėjus, tai kodėl jie taip mažai mylisi? Kodėl bent jau nesiglausto prieš miegą arba vos tik pabudę ryte, kai kūnai dar patalų įšildyti, kai oda taip maloniai kvepia.

Prieš išeidama iš vonios, Ramunė išsitepė kūną Dominyko dovanotu kremu. Kartą vyras

prasitarė, kad toks kvapas jam patinka, ir ji tikėjosi šįvakar sulauksianti jei ne sekso, tai bent šilto apkabinimo. Nuoširdaus ir meilaus, kaip tą liepos naktį.

Įžengusi į miegamąjį apsidžiaugė – vyras dar nemiegojo. Užsidėjęs raginius akinius lovoje skaitė knygą. „Atominiai įpročiai“. Na, žinoma. Dominyko neužklupsi su romanu rankoje. Ramunė įsitaisė šalia, taip, kad jų klubai vos liestųsi. Kantriai palaukė, kol jis užvertė knygą ir nusiėmė akinius. Kambarį užtvindžius tamsai, atsisuko į jį ir nedrąsiai palietė ranką. Jis neat-sitraukė. Bet kai jos delnas nuslydo jam ant šlaunies, Dominykas ją sustabdė.

– Palaukime, – sukuždėjo jis. – Juk pameni, ką sakė gydytojas. Dar mėnesį būtų gerai susilai-kyti.

Paskui vyras apsivertė ant kito šono, atsuk-damas jai nugarą, ir Ramunė liko gulėti sus-tingusi, tramdydama nuoskaudos ašaras.

* * **

Ramunei nepatiko rytinis metas. Vakaras – tai juodo ir gilaus besapnio miego pažadas. Rytas – tuščios, ilgios dienos pradžia. Kitus to-kia laisvė svaigintų, Ramunę nuo jos pykino. Pastaruoju metu ji vis dažniau prisimindavo

tas dienas, kai dar ėjo į darbą, kai turėjo reikalų, kai nukrausčius pusryčių stalą nereikėdavo sukti galvos, kuo užpildyti beprasmes valandas iki vakarienės. Ieškodama paguodos būtų galėjusi imtis tvarkyti namus, bet nuo liepos į butą tris kartus per savaitę ateidavo tvarkytoja. Ramunė tik vargais negalais įkalbėjo Dominyką palikti jai bent maisto gaminimą, bent ką nors, kas suteiktų beformėms dienoms tvarkos ir ritmą. Jis, žinoma, spyriojo. „Tau negalima persitempti, turi ilsėtis“, – aiškino nutaisęs labai rūpestingo vyro veidą. Ramunė, pristigusi žodžių, pažvelgė į jį ašarotomis akimis. Jis tikriausiai pastebėjo jose neviltį, nes galiausiai nusileido. „Na, gerai, – atsiduso. – Bet produktų pati iš parduotuvės ntempk. Užsisakyk į namus.“

Ji jo klausė tik pirmas dvi savaites. Paskui įprato didumą prekių užsisakyti internetu, o ką nors vis „pamiršti“: tai kokių nors daržovių, tai vaisių. Tad beveik kasdien, išskyrus ketvirtadienius, Ramunė eidavo į parduotuvę. Ten vakar ir pamatė tą nelemtą *tom kha* pastą, įžiebusią jį namuose nesutarimą.

Tačiau pastarosiomis savaitėmis ji ėmė norėti daugiau. Norėjo turėti reikalų, būti naudinga, norėjo ką nors daryti. Ilgokai kaupėsi ir, jei

ne vakarykštis vakarienės fiasko, jau būtų nedrąsiai užsiminusi Dominykui apie savo ketinimus. Bet taip ir neištaikė progos.

Dabar, regint, kaip vyro lėkštėje pamažu, bet nuosekliai mažėja kiaušinienės, Ramunę apėmė lengva panika. Dar viena tuščia diena, dar kelios valandos nieko neveikimo. Reikia išdrįsti prabilti. Blogiausiai atveju jis išeis neatsisveikinęs.

Ji atsikrenkštė ir Dominykas pažvelgė į ją iš padilbų. Šakutė sustingo pusiaukelėje tarp lėkštės ir burnos.

- Doma... Dominykai, - paskubėjo pasitaisyti ji. - Aš čia svarsčiau, ar... ar negrįžus man į darbą.

Šakutė tarkštelėjo į lėkštę, išplakto kiaušinio gabalėlis užtiško ant granitinio stalviršio.

- Ką? - paklausė jis tyliai. - Ne, ne, Ramune, ne...

- Bet, - ji atsiduso. Trauktis per vėlu. Reikia pasakyti, kas neduoda ramybės. - Bet aš *visai* neturiu ką veikti. Man nuobodu.

- Betgi žinai, ką sakė gydytojas. Tau negalima jaudintis, reikia vengti įtampos.

- Galėčiau dirbti puse etato. - Prisiminusi žvilgsnį, kuris prieš kelis mėnesius padėjo

perkalbėti vyrą, Ramunė įsmeigė į jį ašarotas akis. – Nieko sunkaus, nieko įtempto. Gal kokioje nors galerijoje...

Dominykas staigiai atsistūmė nuo stalo. Ji nevalingai susigūžė, bet jis patylėjęs pasakė:

– Pakentėk dar porą mėnesių. Nueik apsipirkti, su draugėmis susitik. Gali mano mamai paskambinti. Metų pabaigoje vėl galėsime bandyti. O tada tai tikrai netrūks veiklos.

Jis kalbėjo kone nuolankiai ir Ramunė nerado jėgų prieštarauti. Ką jai dar pirkti – ji visko turi per akis, net per daug. Draugių, su kuriomis dar bendrautų, nebeliko, visos nutolo, nors jų niekada ir nebuvo daug. Šiandien ketvirtadienis – ji ir taip susitiks su anyta. Šįkart – popietinės kavos.

Jie tylėdami baigė pusryčiauti. Kol Dominykas susiruošė, ji sukrovė indus į indaplovę, aptvarkė virtuvę, išlydėjo jį kaip pavyzdinga žmona ir, vis dėlto sulaukusi abejingo atsisveikinimo bučinio, liko jų bute viena.

Ramunei vienatvė niekada nebuvo baisi, bet vienišumo perteklius pradėjo slėgti. Todėl ji ir ėmė svarstyti apie darbą. Ne dėl pinigų – pinigų jai pakako – bet vien tam, kad pabendrautų su kuo nors, kas nėra jos vyras, jos vyro

šeimoms narys arba kolega. Darbas muziejuje arba galerijoje jai tobulai tiktų: bendraminčiai, su kuriais galėtų pasikalbėti apie meną; kolekcijų atranka ir kuravimas; vienas kitas renginys. Net jei tik kelias valandas per dieną.

Ji nieko nesakė Dominykui, bet įprato vis užmesti akį į darbo skelbimus. Kartais rytais prisėsdavo prie kompiuterio ir bent jau pasimatudavo pareigas, peržvelgdavo, ar atitinka reikalavimus, pasidomėdavo darbovietėmis. Pasvajodavo. Paskui būtinai išvalydavo naršymo istoriją.

Iš dalies Ramunė suprato ir Dominyką. Taip, galbūt beprasmiška darbintis, jei vos po kelių mėnesių teks viską mesti. Bet jei tie keli mėnesiai virs keleriais metais? Ar jai taip ir reikės nieko neveikiant sėdėti namie?

Šiandien ji nė nepastebėjo, kaip benaršant pralėkė kelios valandos. Gerai. Vis trumpesnė diena. Ramunė pakilo nuo kompiuterio, pasiražė ir pilve pajuto iškalbingą tuštumą. Nupėdinusi į virtuvę, atidarė šaldytuvo dureles ir sudvejojo. Akių lygyje stikliniame indelyje bolavo vakarykštė sriuba. Apėmė keistas jausmas, užvaldė noras paimti ir ją išpilti. Tačiau nudengus dangtelį vėl padvelkė tas įdomus, neįprastas aromatas....